

Guy Van Bossche, *Underground No Floor*, Exhibition view, TICK TACK, Antwerp - foto: Pieter Huybrechts

TICK TACK is een nieuwe bestemming voor hedendaagse kunst in Antwerpen. TT realiseert, presenteert en promoot internationale tentoonstellingen en videokunst screenings aangevuld met publicaties en een digitaal archief.

Gevestigd in het Brutalistische complex 'De Zonnewijzer', een sleutelwerk uit 1955 van Léon Stynen, bezet TICK TACK een historische duplex op een levendig stadskruispunt recht tegenover de drukke tramhalte en historisch landschapspark 'De Harmonie'. De 6 meter hoge vitrine doet dienst als interface tussen kunstenaar en publiek, en tussen private en publieke ruimte.

Het TICK TACK programma is dual. Overdag presenteert TT tentoonstellingen, na zonsondergang transformeert de vitrine in een cinema scherm onder de naam CINEMA TICK TACK.

CTT is een nieuw en exclusief platform dat dagelijks videokunst in de publieke ruimte toont aan duizenden passanten en pendelaars. Op 10 maanden werkte TT hiervoor al samen met meer dan 60 artiesten wereldwijd, en met verschillende gerenommeerde internationale instellingen en curatoren.

Guy Van Bossche Underground No Floor

TICK TACK, Mechelsesteenweg 247 te Antwerpen

NIEUWE DATUM TENTOONSTELLING ! van 5 tot 20 juni 2021 www.ticktack.be - info@ticktack.be

Ondergronds, bestaat dat wel als er geen vloer is die de kelder van de parterre scheidt? In de underground zou datgene gebeuren wat in de mainstream onzichtbaar blijft: iets dat onvermoed, spannend, onbewust, donker of grensoverschrijdend is. Wat echter als die dynamiek ontregeld geraakt? Kunnen we vandaag nog wel spreken van een duidelijk onderscheid tussen norm en afwijking? Is er niet iets fundamenteel uit de haak in tijden waarin Donald Trump niet alleen het gezicht van de macht is, maar ook dat van een onverantwoordelijke, waanzinnig geworden individuele vrijheid? Is er nog een marge als ook het midden van de zogenaamde norm alsmaar meer uiteen lijkt te vallen in de kleinste, abstracte entiteiten, die we vooralsnog — maar misschien niet lang meer? — 'individuen' noemen?

In 2010 maakte Guy Van Bossche het werk *Underground Second Floor*, dat de verhouding tussen oppervlak en ondergrond op zijn kop zette. Het schilderij toonde een grasvlakte met centraal een grijs platform en daaronder een in schaduw, gehulde verzinking. Het werk speelde een spel met zichtbaarheid en verborgenheid, en alludeerde ook duidelijk op een dynamiek in de kunstwereld. Tien jaar later, op zijn eerste solotentoonstelling sinds veel te lang in eigen stad, toont de kunstenaar een reeks nieuwe en oudere werken die een ongemak verbeelden dat zich steeds meer in het volle daglicht lijkt af te spelen. De vloer is weggevallen en het licht vloeit over het oppervlak. Maar de kunstenaar wil dat alomtegenwoordige ongemak niet doen ontploffen, hij wil iets maken dat op de een of andere manier 'goed' is, misschien zelfs 'mooi'.

Guy Van Bossche, *Underground No Floor*, Exhibition views, TICK TACK, Antwerp foto's: Pieter Huybrechts

Guy Van Bossche *Bijl in Gordijn 2*, 2019 Oil on canvas 59,7 x 47,6 cm - foto: Pieter Huybrechts

Op ander werk zweeft het geweld dat men verborgen achter het gordijn zou verwachten, pontificaal en surreëel voor de drapering. Komt het op ons af, of vliegt het van ons weg? Heeft de kunstenaar een bijl naar zijn illusie van licht, volume en diepte geworpen, of slingert het schilderij een wapen in ons gezicht? Je zou werken als deze vreemd of gewelddadig kunnen noemen, maar ik vind ze ook grappig en vrij en daarom ontspannend — misschien wel net omdat ze de oude spanningen tussen onder- en bovengrond laten oplossen, en vanuit een omarming van die situatie naar een andere werkelijkheid tasten.

zaaltekst geschreven door Koen Sels.

Guy Van Bossche *Early Morning*, 2017 Oil on canvas 180 x 122,2 cm - foto: Pieter Huybrechts

Een gekantelde Amerikaanse vlag hangt slap maar vol oppervlaktespanning om een onzichtbaar lichaam. De vlag zit gevangen in een minimale kubus die aan Bacon herinnert, en die doorsneden wordt door een chaotisch lijnenspel van schaduwen en dat verwijst naar een werkelijkheid buiten het beeld. Dit werk heet *Early morning*, een titel die zou kunnen verwijzen naar het licht dat de schaduwen werpt, maar dat gezien de politieke lading ook onwillekeurig de vraag opwerpt wat voor dag hier precies gaat aanvangen.

zaaltekst geschreven door Koen Sels.